

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupeného Mgr. Lucií Koupilovou, advokátkou, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2008, č. j. 19 Cad 78/2008 - 29,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2008, č. j. 19 Cad 78/2008 - 29, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lucií Koupilové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 2217 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 4. 2008, č. X, zamítla žádost žalobce o částečný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že žalobce podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 18. 3. 2008 není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 25 %.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalované a v jejím doplnění žalobce namítl, že jeho zdravotní stav nebyl dostatečně posouzen z neurologického hlediska a ani jeho pracovní schopnost nebyla hodnocena správně. Má totiž problémy s nohou, které v neztenčené míře přetrvávají. Kvůli nim nemůže déle stát, sedět ani ležet, při chůzi musí často zastavovat a obtížně se dostává nahoru po schodech. Dále lékař okresní správy sociálního zabezpečení posuzoval zdravotní stav v jeho nepřítomnosti a bez kompletní lékařské dokumentace, neboť ta je vedena pouze po dobu výkonu trestu odnětí svobody. Z jednání před okresní správou sociálního zabezpečení mu navíc nebyl zaslán žádný záznam, takže jeho kopii získal až od útvarové lékařky. Rovněž tak neodmítl podstoupit potřebné lékařské vyšetření, když po domluvě s útvarovou lékařskou toliko podepsal revers s tím, že vyčká na rozhodnutí o tom, zda vězni budou platit regulační poplatky ve vězeňské nemocnici. Lékařka totiž odmítla provést vyšetření v místní nemocnici, čímž ho nutila do dalších dluhů. Konečně pak podle posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení není schopen namáhavé práce spojené s delší chůzí a státním, a proto mu není jasné, jakou práci by měl jako absolvent učebního oboru kuchař - číšník vykonávat.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 18. 11. 2008, č. j. 19 Cad 78/2008 - 29, žalobu proti rozhodnutí žalované zamítl. V jeho odůvodnění krajský soud uvedl, že v dané věci byl stěžejním důkazem posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ostravě (dále jen „posudková komise“). Tento posudek ze dne 22. 8. 2008 je úplný a přesvědčivý, neboť zdravotní stav žalobce v něm byl hodnocen na základě jeho zdravotní dokumentace. Krajský soud vzal tedy za prokázané, že žalobce ke dni napadeného rozhodnutí žalované nebyl částečně invalidní.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že při jednání okresní správy sociálního zabezpečení nebyl osobně přítomen, neboť v té době vykonával trest odnětí svobody. Orgánu sociálního zabezpečení přitom nic nebránilo v provedení vyšetření přímo ve věznici, kam posudkový lékař běžně dochází.

Dále stěžovatel namítl, že posudkový lékař okresní správy sociálního zabezpečení vyhodnotil jako příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzovaného funkční postižení bederní páteře. Rovněž tak se zmínil o odepření kontrastní angiografie na aterosklerotické postižení tepen dolních končetin, jež bylo rovněž zařazeno do diagnostického souhrnu posuzovaného. Toto tvrzení je však nepravdivé, neboť doporučenému vyšetření se nebránil a měl přirozený zájem ho podstoupit, avšak kvůli svým majetkovým poměrům nebyl schopen uhradit regulační poplatky spojené s lékařským zákrokem samotným a následnou hospitalizací. Za této situace nemůže jít nepodstoupení potřebného vyšetření k jeho tíži, neboť tím by došlo k porušení ústavně zakotveného práva na ochranu zdraví. Jestliže se tedy uvedený lékařský zákrok neuskutečnil, nebylo možné objektivizovat jeho zdravotní problémy. V důsledku toho je pak nutné považovat posudek lékaře okresní správy sociálního zabezpečení za neúplný a rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné.

Podle další stížnostní námitky je v posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení uvedeno, že posuzovaný není schopen fyzicky namáhavé práce spojené s chůzí a stáním. Tato činnost je však ve vztahu k jeho povolání kuchař - číšník běžná a nezbytná. Svoji původní profesi tedy není schopen vůbec vykonávat, k čemuž měl správní orgán taktéž přihlédnout.

Rovněž tak stěžovatel namítl, že uvedené námitky vztahující se k posudku okresní správy sociálního zabezpečení krajský soud v napadeném rozsudku správně nevyhodnotil a ve vztahu k posudku posudkové komise učinil stejné nesprávné právní závěry. I posudková komise totiž jednala v jeho nepřítomnosti. V této souvislosti je nutné uvést, že jako vězeň je přirozeně omezen v pohybu a pokud se chce hodnocení zúčastnit, je dle vnitřních předpisů věznice nucen vynaložit na eskortu částku 5000 Kč, k čemuž nemá finanční prostředky. Proto se posouzení zdravotního stavu před posudkovou komisí nemohl objektivně účastnit a uvést všechny relevantní informace. V tomto směru byl tedy zkrácen na svých právech. Dále posudková komise narozdíl od lékaře okresní správy sociálního zabezpečení určila jako rozhodující příčinu jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu aterosklerózu tepen dolních končetin, ačkoliv neměla k dispozici žádané vyšetření tepen. K jejímu tvrzení o nemožnosti objektivizace stavu posuzovaného lze přitom odkázat na výše uvedené skutečnosti s tím, že zájem na vyšetření měl a nadále má, avšak majetkové poměry mu neumožňují jej podstoupit.

Konečně stěžovatel namítl, že posudková komise stanovila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti na horní hranici rozpětí ve výši 30 % s tím, že přihlédla k ostatním zdravotním postižením. Z posudku však není zřejmé, kolik procentních bodů z hodnocení činí rozhodující postižení a kolik navýšení, jež je možné provést až do výše 10 % za ostatní příčiny nepříznivého zdravotního stavu. K tomu je nutné uvést, že kromě aterosklerózy tepen dolních končetin a postižení páteře trpí též smíšenou poruchou osobnosti a nově i kardiologickými problémy, jež je projevíly v září 2008 atypickou thorakálií, v důsledku níž musel být hospitalizován. Navíc posudková komise se měla rovněž zabývat aplikací ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s ohledem na jeho dosažené vzdělání a původní profesi, kterou podle provedených vyšetření již vůbec není schopen vykonávat.

S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 11. 2008, č. j. 19 Cad 78/2008 - 29, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila a toliko uvedla, že s napadeným rozsudkem souhlasí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny.

V prvních třech stížnostních námitkách stěžovatel poukázal na vady řízení před správním orgánem, které měly spočívat v posuzování zdravotního stavu lékařem okresní správy sociálního zabezpečení v nepřítomnosti posuzovaného, v nesprávnosti závěru tohoto posudkového lékaře o odepření vyšetření stavu cévního systému pravé dolní

končetiny kontrastní angiografií, jakož i v tom, že posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 18. 3. 2008 nepřihlíží k neschopnosti posuzovaného vykonávat svou původní profesi. Tyto námitky byly uplatněny již v žalobě a v jejím doplnění podaném v zákonné dvouměsíční lhůtě, takže krajský soud byl povinen se s nimi vypořádat. Uvedené žalobní námitky však krajský soud v napadeném rozsudku naprosto pominul a nikterak se jimi nezaobíral. Přitom Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl publikován pod č. 689/2005 Sb. NSS, dovodil, že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.“* Také v dalším rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud učinil závěr, že *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]“*

Lze tedy shrnout, že ve vztahu k stěžovatelem namítaným vadám řízení před správním orgánem je rozhodnutí soudu prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stěžovatel sice v kasační stížnosti nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nenamítl, nicméně na tyto údajné vady poukázal a spatřoval v nich důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak zjistil, že se tvrzenými vadami řízení před správním orgánem nemůže zabývat, neboť se jimi krajský soud k žalobním námitkám nikterak nezaobíral a v řízení o kasační stížnosti si tak nelze o nich učinit žádný úsudek. Z tohoto důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo nic jiného, než se prvními třemi stížnostními námitkami nezabývat a k nim napadený rozsudek označit zčásti za nepřezkoumatelný. Navíc k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu prvního stupně je podle § 109 odst. 3 s. ř. s. zapotřebí přihlížet z úřední povinnosti, i když nebyla v kasační stížnosti výslovně namítnuta.

Další stížnostní námitky vztahující se k posudku posudkové komise lze zahrnout mezi důvod kasační stížnosti obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ačkoliv v nich stěžovatel spatřoval důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V nich totiž stěžovatel namítl, že posudková komise jednala v jeho nepřítomnosti, za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu určila bez provedení požadovaného vyšetření jiné postižení než lékař okresní správy sociálního zabezpečení a nezabývala se možností zvýšení horní hranice poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Tímto způsobem tedy stěžovatel polemizoval se závěrem o úplném a přesvědčivém posouzení jeho zdravotního stavu, který učinil krajský soud. V této souvislosti je možné odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž *„neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, jíž se stěžovatelka domáhá. Jde tedy o jinou vadu ve*

smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, č. 511/2005 Sb. NSS).

Námítka o jednání posudkové komise v nepřítomnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Z protokolu o tomto jednání ze dne 22. 8. 2008 totiž vyplývá, že stěžovatel dopisem ze dne 17. 8. 2008 sdělil, že se k jednání posudkové komise nemůže osobně dostavit a plně odkázal na obsah žaloby a její doplnění. Stěžovatel tedy netrval na tom, aby posudková komise zasedala v jeho přítomnosti, a proto nemůže nyní účinně namítat, že mu nebyla dána možnost se jednání tohoto posudkového orgánu osobně zúčastnit a uvést relevantní informace týkající se jeho zdravotního stavu.

Nejvyšší správní soud však přiznal důvodnost ostatním stížnostním námitkám, které se vztahují k posudku posudkové komise.

Posudek lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 18. 3. 2008 totiž za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele označil polytopní bolestivý páteřní syndrom, který odpovídá kapitole XV, oddílu F, položky 2, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Naproti tomu posudková komise v posudku ze dne 22. 8. 2008 považovala za posudkově rozhodující zdravotní postižení stěžovatele obliterující aterosklerózu tepen dolních končetin.

Toto zdravotní postižení pak posudková komise podřadila pod kapitolu VIII, oddíl B, položku 4.2 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Kapitola VIII vyhlášky č. 284/1995 Sb. však stanoví míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u onemocnění dýchací soustavy, takže podle ní evidentně nemůže být uvedené zdravotní postižení posuzováno. Navíc podle posudkové komise byla míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele určována v rozmezí od 25 % do 30 %, ačkoliv u posudkovou komisí zmíněného zdravotního postižení podle kapitoly VIII, oddílu B, položky 4.2 písm. a) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. činí rozpětí 20 % až 25 %. Je tedy zřejmé, že posudková komise rozhodující zdravotní postižení podřadila pod nesprávné ustanovení přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb.

Kromě toho posudek posudkové komise ze dne 22. 8. 2008 se nikterak nevypořádává s odlišným hodnocením rozhodujícího zdravotního postižení, než provedl lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě v posudku ze dne 18. 3. 2008. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že posudková komise se mohla od posudkových závěrů okresní správy sociálního zabezpečení odchýlit, avšak musela uvést důvod, proč tak učinila. Takto byla povinna postupovat obzvláště za situace, kdy za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele označila obliterující aterosklerózu tepen dolních končetin, ačkoliv nebyla provedena objektivizace stavu cévního systému pravé dolní končetiny kontrastní angiografií. Posudková komise však neuvedla žádné konkrétní důvody na podporu svého závěru, podle něhož je v dané věci posudkově významnější ateroskleróza tepen dolních končetin než polytopní bolestivý páteřní syndrom. Rovněž tak nikterak nevysvětlila, proč je možné takový závěr učinit i bez zmíněného lékařského vyšetření.

Dále posudková komise v posudku ze dne 22. 8. 2008 v diagnostickém souhrnu určila více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele. Navíc

konstatovala, že stěžovatel se vyučil s maturitou v oboru kuchař - číšník a tuto profesi vykonával u různých zaměstnavatelů, přičemž pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav nebyl k datu vydání rozhodnutí žalované schopen práce fyzicky náročné, s nutností dlouhé chůze a v nepříznivých klimatických podmínkách a je schopen pracovat jako pomocný dělník převážně v sedě. Z toho vyplývá, že stěžovatel prakticky nebude moci nadále pracovat v oboru, ve kterém se vyučil s maturitou a byl doposud zaměstnán. Za této situace měla posudková komise zvážit, zda více příčin dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele či zdravotní postižení, které označila za jeho rozhodující příčinu, nezpůsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu této schopnosti a nejsou tak dány důvody pro zvýšení horní hranice až o 10 procentních bodů za použití ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Přitom posudková komise stanovila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele na 30 %, takže takové zvýšení procentní míry mohlo vést k závěru o splnění zákonných podmínek pro přiznání částečného invalidního důchodu. Uvedeným způsobem však posudková komise nepostupovala a možností použití ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb. se v posudkovém zhodnocení nikterak nezaobírala.

Lze tedy shrnout, že posudek posudkové komise ze dne 22. 8. 2008 postrádá odůvodnění zvolené kvalifikace rozhodujícího zdravotního postižení, a to ve srovnání se závěry posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě ze dne 18. 3. 2008. Dále v něm rozhodné zdravotní postižení stěžovatele evidentně podřadila pod nesprávné ustanovení přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Konečně pak posudková komise neřešila možnost aplikace ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ačkoliv to okolnosti případu vyžadovaly. S ohledem na tyto nedostatky je tedy nutné považovat posudek posudkové komise ze dne 22. 8. 2008 za neúplný, nejasný a nepřesvědčivý.

Krajský soud tedy pochybil, když tento posudek považoval za úplný a přesvědčivý a z jeho závěrů v projednávané věci vycházel. V důsledku toho pak bylo neúplně a nepřesvědčivě posouzeno rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání rozhodnutí žalované o nepřiznání částečného invalidního důchodu. Toto pochybení přitom mohlo mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele k uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek částečné invalidity ve smyslu § 44 odst. 1 věty první zákona o důchodovém pojištění jako základního předpokladu pro posouzení nároku na částečný invalidní důchod, jehož přiznání se stěžovatel dovolává. V projednávané věci tedy došlo k vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, takže i v tomto směru byl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V dalším řízení se tedy krajský soud bude náležitě zabývat shora uvedenými žalobními námitkami o vadách řízení před správním orgánem. Dále si opatří doplňující posudek, v němž posudková komise nejprve blíže objasní důvody jiné kvalifikace

rozhodujícího zdravotního postižení stěžovatele oproti posudku lékaře okresní správy sociálního zabezpečení, následně toto zdravotní postižení podřadí pod správné ustanovení přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a nakonec po náležitém odůvodnění uvede, zda jsou dány podmínky pro použití ustanovení § 6 odst. 4 téhož právního předpisu. V případě, že mezi doplňujícím posudkem a posudkem okresní správy sociálního zabezpečení budou i nadále přetrvávat rozpory ohledně stanovení posudkově rozhodujícího zdravotního postižení, bude zapotřebí přistoupit k vyžádání srovnávacího posudku jiné posudkové komise.

V novém rozhodnutí pak krajský soud podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

V řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu byla stěžovateli zástupem ustanovena soudem advokátka Mgr. Lucie Koupilová, přičemž její hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů v celkové výši 2217 Kč, která se skládá z částky 1000 Kč za dva úkony právní služby po 500 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti podle § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b/ a d/ vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.), z částky 317 Kč za cestovné advokátky k poradě s klientem z Ostravy do Věznice Opava a zpět (§ 13 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a z částky 300 Kč, která představuje náhradu za čas strávený touto cestou v rozsahu tří započatých půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/, odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění vyhlášky č. 276/2006 Sb.). Studium spisu Nejvyšší správní soud zahrnul pod úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, a proto ustanovené zástupkyni k jejímu návrhu odměnu za něho samostatně nepřiznal. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovené zástupkyni proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. června 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu